

ban, akár pap vagy szerzetes, akár világi. Az iskola nem kedélyi problémák és válságok vagy hivatáskeresés megoldására való. Az első negyedév végén kölcsönös megbeszélés tisztázza: megfelelnek-e egymásnak az iskola és a tanítvány célkitűzései. Mert a résztvevőket legszívesebben ezen a néven emlegetik, ugyanabban az értelemben, ahogyan a Biblia használja.

Az „Ecole de la foi” szellemét még csak két aprósággal illusztráljuk. A gyakorlati útmutatások elején nem felejtik el lelkére kőtni a jelentkezőnek: jegyváltásnál mondja meg, hogy a svájci Fribourgról van szó, nehogy a német Freiburgban kössön ki. A vége pedig ez: „Örömmel várjuk.”

R.

LEVELEK A MISSZIÓBÓL

Don Bosco fiai, a szalezianusok 1975-ben ünnepelték fennállásuk százéves jubileumát. Ez idő alatt 9000 misszionáriust adtak az Egyháznak. 1975-ben százan jelentkeztek a missziókba. A centenáriumi ünnepekre a rendi vezetőség meghívta Torinóba azokat a hithirdetőket, akik már több, mint 50 éve dolgoznak. Közük volt a magyar Kirschner Antal atya is. A következőkben a vatikáni magyar rádióban adott interjút közöljük.

Villanyserelő inas voltam Pesten 1911-ben. Reggelente az Örökimádás templomba jártam ministrálni. Itt kaptam meg a szerzetesi hivatás kegyelmét. 1913-ban léptem be a szaleziekhez, Pélföld-Szentkereszten. Ez volt az első szalézi ház Magyarországon. A teológiát Torinóban végeztem, a rend nemzetközi teológiai főiskoláján. A noviciátusban megkérdezték, ki akar misszióba menni. 1918-ban volt ez; én azonnal jelentkeztem. 1921-ben indultunk Macauba, négy szalézi klerikus. Genovában szálltunk hajóra. 45 napig tartott az út. Megérkezve nekiálltunk a nyelvtanulásnak, ismerkedtünk a kínaiakkal, játszottunk a gyerekekkel. Tőlük tanultam meg a tiszta kantoni kiejtést.

Az 1925-ös szentévből visszatértem Olaszországba. Ekkor nyújtottam át a Szentatyának, XI. Piusnak a szalézi fiúárvaház növendékeinek első ajándékát: egy selyemre írott levelet, régi kínai pénzeket, rizsháncsra nyomott kínai képeket. Amikor bemutattak neki, a Szentatya mosolyogva megjegyezte: „Milyen érdekes! A neve német, olaszul beszél, magyar misszionárius és Kínát képviseli!” Megkérdezte, mi áll abban a méteres kínai levélben? Azt feleltem: a kínai árva fiúk a Szentatya áldását kérik! Nemcsak hogy különleges apostoli áldását adta, hanem államtitkára által levélben is köszöntötte a kínai gyermekeket. Bizony mindez ötven éve történt! — Torinóban folytattam a teológiát, és 1928-ban Gamba torinói bíborosérsek szentelt pappá. Az első misémet Pesten mondtam el, az Örökimádás templomban. Két hónap múlva három más magyar szalézi kispappal indultam vissza Kínába. Egy évig Hong Kongban működtem, utána visszakerültem a macaui szalézi árvaházba. De itt is csak egy évig maradtam, mert áthelyeztek Nagy-Kínába, a kantoni tartomány északi részében fekvő Sziu-Csau misszióba. Ez egyike Kína legősibb misszióinak. Matteo Ricci alapította 1589-ben. Tizenhárman láttuk el egy kb. akkora terület lelkipásztori gondozását, mint Belgium. Ezt a területet a Szentszék 1918-ban bízta a szaleziekre. Nagy nehézséget jelentett a hagyományos kínai gyakorlat, az ősök tisztelete. Ezt az évezredek szokását a keresztiséget felvevő kínaiaknak el kellett hagyniuk. A vikariátus területén 4 millió kínaiból mindössze 5000 volt a katolikus. Mi szaleziek elsősorban a fiatalokkal foglalkoztunk, és itt igen jó eredményeket értünk el. Csak kevesen voltak. Sokszor napokat kellett gyalogolni, hogy a hatalmas területen egy-egy kis keresztény közösséghez eljussunk.

1951-ben rendelték vissza. A szalézi püspök 1952-ig maradt a posztján. Ekkor szűnt meg teljesen a misszió. Három kínai pap maradt csak a területen. Mivel már évtize-

dek óta kínai misszionárius voltam, azt kértem, hogy ezen a munkaterületen dolgozhassam tovább. Előljáróim ekkor Macauba küldtek, oda, ahol mint klerikus megkezdtem a missziós életet. Macau hivatalosan Kínához tartozik, de a vezetés még mindig a portugálok kezében van. A dél-kínai tengerbe benyúló földnyelv, közigazgatásilag hozzátartozik még Taipa és Coloane szigete. Ez utóbbin nagy lepratelepet vezetnek a szalézi szerzetesek. Macau lakóinak száma kb. 250 000, ezek 99 %-a kínai. Jelenleg három szalézi intézet működik itt. Vannak szalézi nővérek is. 10 olasz és egy kínai nővér dolgozik Macaun; két óvodát és két elemi iskolát vezetnek.

Megírtam közben a szü-csau-i szalézi misszió történetét portugál és kínai nyelven. Csak ebben a könyvben 7000 kínai írásjel szerepel. Ez az első könyvem 1960-ban jelent meg. A második könyv címe: Don Bosco és Kína. Ez felöleli a szaléziak Kínában folytatott tevékenységének előkészítő és első korszakát, 1870-től 1910-ig. Ez csak portugál nyelven készült el. Most dolgozom a második kötetten, amely 1930-ig terjed majd. A könyvet hálaadásul szánom Jézus Szívének és a Szent Szűznek hivatásomért és az állhatatosság kegyelméért.

Kirschner Antal SDB
Macao, via Hong Kong
Yuet Wah College

Hazai és európai tartózkodásom után novemberben értem vissza missziómba. Azonnal megkezdtem a körutat, és az iskolákban megünnepeltük az elsődíjazást. 240 gyerek volt elsődíjazó. Az időjárás borzalmas volt néha, mintha ítéletidő lett volna. Egyik éjjel altatót vettem be, hogy ne halljam a szél süvöltését és az iskola-épület nyikorgását. 1975-ben csak két iskolámat emelte el helyéről a szél, de minden nagyobb kár nélkül. Mire visszaértem Rangguba, gyönyörű idő lett. Szépen felkészültünk Karácsonyra. Holdvilágos éjjel ünnepeltünk. Felállítottam a mikrofonomat autóelemmel, és csak úgy harsogott és zengett a karácsonyi muzsika. Újévre megint Rutengbe jöttem, mint minden évben. Ilyenkor összejön az egész egyházmegye papsága. Lehetett érezni a feszültséget és a nagy változásokat. A jó nép gondolkodása negatív irányba fejlődik. A sok és hirtelen befolyás megzavarja őket. Kezdenek mindent anyagiassal szemmel nézni. Néha szédeleg az ember a sok probléma miatt, de helyt kell állni.

Ma vettem lovakat. Remélem, nem döglenek meg hamarosan. Az amerikai kollégám „csak” 9 lovat vesztett el az idén. Miután a lovak elpusztultak, most meg az ő egészsége szabotál. Én is erős maláriatablettákat szedek, mégis fáj a vesém és hátgerincem. A kínai orvosunk Európába utazik továbbképzésre.

Van egy kis telexem, de ezzel csak a két szomszédos kollégát érhetem el drót nélkül. Persze ez is nagy haladás itt, ezideig meg volt tiltva a használata. Néha szeretnék az óhazával is társalogni az éteren keresztül. A hazai fényképeket már ismeri a jó népem. Szép albumba raktam őket, hogy el ne kopjanak a sok fogdosástól.

Mészáros Ferenc SVD
Ruteng/Flores
Tromolpos 2, via Denpasar
Indonesia

Még igen sok emlékem van Zairéről (még akkor Belga-Kongó volt), bár már hatodik éve visszajöttem Belgiumba. Nagyon szerettem azt az egyszerű népet. Nem mindig tudták a hálájukat kifejezni, de az ember érezte: tudták, hogy mi misszionáriusok csak a javukat akarjuk, még akkor is, ha a türelmünket elvesztettük. Mikor oda mentem, nagyon meglepett, hogy a nővérek nem valami szelíden bántak a betegekkel. De egy kis idő múlva már úgy látszik én is úgy bántam, mert a nagy hőség, a sok munka elvette a türelmünket. Egyszer aztán egy bennszülött azt mondta nekem, hogy „jo motu na n'kanda”, azaz hogy mérges ember vagyok. Ez aztán jó lecke volt nekem, mert azután igyekeztem szelíden bánni velük. Csodálatosan működik a jó Isten

az egyszerű és tudatlan emberekben is. Például egy 12 éves katekumen lány halálosan beteg volt. De nem attól félt, hogy meghal, hanem hogy keresztség nélkül fog meghalni. Mikor megkeresztelték, nyugodtan halt meg.

Házkötő Rózsa, Belgium

Szeretettel köszöntöm mindnyájukat Jézus békéjével! Indiában a „béke” szó nagyon szerepel. Ezzel köszöntik egymást az emberek.

Bihar északi részét és Patnát, a fővárost ismét nagy természeti csapás érte 1975 őszén. Azt mondják, ilyen árvíz nem volt még a történelemben, mint amit Patna átélt. Milliókat érintett ez a veszély. Csak a kétemeletes épületek tetejét lehetett látni, oda menekültek az emberek, vagy pedig magas fákra. Ott éhségükben a fák leveleit ették. Olyan volt Patna, mint valami úszó város. Hogy mennyi élet pusztult el, nem is közlik. Papok és szerzetesek dicséretre méltó mentő munkát végeztek a többivel. Nem lesz termés azon a nagy területen, mert a rizsmezőket elvitte az árvíz.

Nálunk most kitűnő alkalom kínálkozott földet venni. Egy földbirtokos eladott néhány hold szép rizsmezőt. Az érsekünk szerint nagy hiba lett volna ezt az alkalmat elmulasztani. Gyorsan kellett intézkedni, mert ha vártunk volna, valaki gazdagabb többet ígért volna érte. Tehát a tartományi főnöknőnk kölcsönkért 8000 dollárt, amit nekem, a „szegénynek” vissza kell fizetni. De a föld a misszióknak jövőjére nézve nagy jelentőségű. A termésből bennszülött rendtársaink fedezhetnék a kiadásokat az iskola, kórház stb. körül, ami mind a szegényeket szolgálja. Nem kell majd nekik annyit koldulni, mint nekem. Én is nyugodt szívvel mehetek majd egy más helyre, talán mindent újból kezdeni. Sőt örülni fogok, hogy aki majd helyemben a vezetést magára veszi, könnyebbültebben vezetheti a működést. Lássák, a jó Teremtő egy kis „szülői” finomságot is adott belém Krisztus családja iránt. Megköszönöm ezt a jóságát. Ez egy kicsit a földi és a földöntúli dolgokat is illeti . . . Köszönöm hálás szívvel az otthoni lelkeszeinknek, amit a törlesztésre küldtek. Utána meg majd a föld javítására kell egy összeg, anélkül nem lesz megfelelő termés, hisz az egész el volt hanyagolva. Hát így tervezünk, de vigyáznunk kell arra is, amire a nagymogul figyelmeztette népét a régi időkben. A gyönyörű Fatepur-Sikri kapura sok nyelven íratta ezt: „Akik ezen átvonulnak, gondoljanak arra: az élet olyan, mint a kapu, menj át rajta, de otthon ne építs benne.” Amikor mi is tervezünk Isten országáért, vigyáznunk kell arra, hogy szándékunk mindig tiszta legyen. Ezt magamnak mondom.

A szomszéd egyházmegyében, ahol még kezdetén van a keresztyénység, komoly üldözések folynak. Innét ment oda egy belga orsolyita főnöknő alapítani, kőművesekkel, ácsokkal stb. az építéshez. Mellettük lakik egy nagyon gazdag hindu, aki ellene van a misszióknak. Elpusztult a tehene. A kolostorunk munkásai jóllaktak belőle. Most aztán mindegyiket bebörtönözték, mert a „szent téhen” húsát megették, és ez „nagy bűn”. A szerencsétlen főnöknő nem egy, de két tehent is adott volna a gazdájának, de nem fogadta el. — Most tartóztattak le egy 78 éves belga misszionáriust. Börtönben van csak azért, mert egy orvost figyelmeztetett, miért nem hagyja abba a sterilizálást. Az orvos feljelentette. Talán tudja, hogy az állam szigorú törvényt hozott be: akiknek több mint 3 gyermekük van, azoknak keresztyül kell menni a műtéten, vagy pedig megbüntetik őket. De a muzulmánok képviselői azt kérték: a vallásuk miatt adják meg az engedélyt, hogy annyi gyerekük legyen, amennyit ők jónak látnak. A mieink és M. Terézia rendtársai járják a lakásokat és oktatják a fiatal párokat a helyes családtervezésre. Egyházunk tanácsa szerint, de kevesen hallgatnak rájuk. Tehát nem tudjuk, hogyan alakul ki a jövő. Isten kezében vagyunk. Mindenütt nehéz a keresztyén élet, csak a meggyőződötték, a hűek izlelik, hogy nagy és jó a mi Istenünk.

Sr. Pushpa (Terézia nővér)
P. O. Jampani, via Simdega 835226
Ranchi-Bihar, India

Levellem kezdete húsvéti üzenet legyen: Élek! Több mint egy hónapig kórházban feküdtem. Másik három hónapba telt, míg újra teljesen munkaképesnek nyilvánítottak. Rádásul 1975 októbere óta nem volt káplánom. Egyedül dolgoztam ezen a 44000 lelket számláló óriási plébánián. Betegségem alatt a szomszédos szeminárium és iskola atyái helyettesítettek áldozatkészen. Plébániai nővéreink kereszteltek és végezték a halottak beszentelését. A többit a laikus segítők intézték Üdvös tanulság volt részemre: „senki sem nélkülözhetetlen, még én sem”.

A szentévben a plébániához tartozó mind a 33 faluban három napos népmissziót tartottunk. A hatás megőrzésére a falvak egyháztanácsot választottak. A befejező mozzanat pedig zarándoklat volt a „Manaoagi Miasszonyunk” híres kegyhelyére. Magam sajnos csak az ablakból nézhettem. A több mint ezer férőhelyes templomban nem fértek el a látogatók. Mutatja ez népünk nagy szeretetét az Istenanya iránt. Dec. 14-én érsekünk, Federico Limon SVD ünnepélyes mise után 160 laikus segítőtnek nyújtotta át kinevezési okmányát, és felavatta a tanácstagokat. Ápr. 3-án volt a papszentelés. Szép számban kaptunk új papokat, köztük egy ide is került. Máj. 1-én foglalta el helyét, nagy megkönnyebbülésemre.

Imádkozzanak értem, munkatársaimért és híveimért, hogy békében dolgozhassunk Isten művén. Mindnyájuknak forró — tropikus — nyári üdvözlőteimet küldöm!

Bellér Lajos SVD
Our Lady of the Purification Parish
Binmaley, Pangasinan 0715
Philippines

ASZKÉZIS?

Visszhangok 28. számunkra

— Nem értek egyet az askézisről szóló cikkeikkel. Már a megfogalmazás is visszataszít. Minden századnak megvolt a maga sajátossága, és annak megfelelően „komolyan” élték az önmegtágadást. Fejlődött, változott a forma különösen a zsinat után. Egyik század sem mondhatja a másiknak: „ócska, elavult”. A jelen legyen mindig híd, amely a múltat a jövővel összeköti. Ez a híd a tisztelet, Tisztelet a múltért és jelenért, valamint a jövőért. Ha a zsinatnak megfelelően új formákat keresünk, nem kell lenézni az elmúlt 30-40 év törekvéseit. Az arányok nagyon különbözők. Azt sem hiszem, hogy a böjt „megszokott” legyen, rutin — az önmegtágadás minden alkalommal erőfeszítésbe kerül. A lemondás soha nem automatikus, hanem minden egyes alkalom küzdelem ára, legyen az testi, lelki vagy anyagi lemondás. (Idős nővér Belgiumból)

— Nem tudom, hogy köszönjem meg ezt az utolsó számát a „Szolgálat”-nak. Minden száma gazdag, értékes, de ez igazán kimeríthetetlen. Az ember nem tudja, melyik cikket mondja a legjobbnak. Nem olvasni, tanulmányozni való. Elvittem egy „Encontro”-ra, ahol az imáról elmélkedtünk, helyesebben 2-4 óráig imádkoztunk naponta, sőt egész éjjel is virrasztottunk. Ott lévén több és nyugodtabb idő, tettem felfedezéseket a magammal vitt „Szolgálat”-ban. Isten fizesse meg minden sorát. (Idős nővér Brazíliából)

— Nagyon aktuális a téma, mert az askézis régi formái nálunk is elvesztették vonzóerejüket. Így mindenki hálás az útmutatásért, mit igényel és fogad el a mai kor embere az askézis terén. (Ausztriai nővér)

— A napokban kezembe került a „Szolgálat” legutóbbi száma, amelyben az askézisről szóló cikkek különösen megragadták a figyelmemet. Már régóta kerestem magamnak erre feleletet. (Papnövendék Jugoszláviából)